

Hoa Sao

Hoa Xoan muộn

Tôi là một con ngổ - điều này không ai phản đối. Với mái tóc cắt ngắn xù như lông nhím (trước kia tôi cũng có mái tóc dài). Tôi rất ghét tóc dài, nó luôn là chỗ cho tôi trút giận. Xoẹt... không dẫn đo những lọn tóc vàng, tóc ngọc bà tôi rất quý rơi lả tả xuống nền. Chị "cắt tóc" muốn làm gì thì làm tôi bắt chéo chân ư hử rất đắc thắng nhìn những sợi tóc đen nhánh nhờ mỗi tuần bà bắt gội nước lá bưởi - bà đâu biết tôi rất ghét nó - căm thù nó là đằng khác.

Quần áo tôi mặc toàn đồ bò, không hề có thứ vải nào xen lẫn vào tủ quần áo của tôi. Ở lớp, bạn bè đứa thích, đứa ghét, đứa thích ít hơn đứa ghét. Cả hai bên đều im lặng nhìn tôi. Mặc kệ, chỉ có một đứa con gái "chấp nhận" tôi, nó tên là Phượng. Hết. Tôi không buồn vì không có bạn bè, còn thích nữa là đằng khác. Có khối trò vui thú vị hơn lũ bạn mắt hau háu kia. Nhưng tôi không quan tâm đến học hành, tôi thích ăn nhưng không siêng học. Còn toán tôi ghét cay các định lý, định "liếc", đen-ta với "đen tôi" gì đó và thậm rửa ông nào phát minh ra nó. Giờ toán cuốn vở nháp đầy đặc những trò ngổ. Đại loại "Chúa ơi...". Về gia đình tôi là người tự do. Ba mẹ tôi hình như sinh ra để ghét nhau và yêu nhau nữa... Có một lần, ba mẹ cãi nhau, ba chạy ra khỏi nhà trong giông bão, mẹ chạy theo... Tôi không tài

nào hiểu nổi có chuyện gì giữa hai người.

Họ chia tay nhau, nhưng có một buổi chiều tại căn nhà bà ngoại cho riêng tôi, họ bàn cãi về việc ai nuôi tôi. Cả ba và mẹ đều tranh nuôi tôi. Tôi không dự câu chuyện giữa hai người, chỉ ngồi một góc nhai ô mai và nghe hai người nói chuyện. Mẹ bảo "nó phải sống với em, em là mẹ nó" thì tôi chạy như lao vào buồng riêng, đóng chặt cửa với một băng nhạc gì không biết, sang băng và bật to hết cỡ, nằm lăn xuống giường và khóc. Nhưng tôi đâu có nghe được nhạc, tôi tò mò đứng dậy nhìn qua khe cửa. Họ nhìn nhau, nắm tay nhau rồi cả hai giằng mạnh, lùi xa và cùng đi ra cửa. Hình như ba mẹ còn yêu nhau....

Tôi thấy ghen đáng ở cổ họng, hụt hẫng, chơi vơi. Tôi không biết làm gì để níu kéo hai người. Tôi không hiểu. Không hiểu vì sao ba mẹ vừa yêu nhau vừa ghét nhau đến thế? Nhưng mâu thuẫn hơn, tôi không muốn sống chung với họ - đó là một điều đau khổ vĩnh viễn?! Vâng. Đúng thế.

Một năm nay tôi sống một mình trong ngôi nhà hai lầu vừa thân quen như thuở bà còn sống vừa rờn rợn. Ba và mẹ đều gửi tiền cho tôi, tôi không biết họ ở đâu, hoàn toàn không. Lúc nào chán tôi vẫn thường đạp xe lang thang và không biết là đi đâu.

Tôi gặp anh... tại thư viện. Không phải vì siêng học, tôi muốn đi thử coi cái nơi ồn ào kia người ta làm gì. Những người siêng học thì đến ghi lia lịa, những tốp bạn hẹn nhau vào một ngày đến thư viện rồi hàn huyên tí tách, cười nói làm xung quanh phải khó chịu. Có đôi yêu nhau suốt buổi chỉ tỏ vẻ nhìn nhau. Có người là kỹ sư, tiến sĩ lặng lẽ ngồi đọc rồi ra về. Tôi không thuộc dạng nào cả, chỉ đến không ồn ào cũng không lặng lẽ. Tôi ngồi một góc riêng vờ đọc nhưng lại nhìn vờ vắn, đôi lúc lại cười một mình. Anh đến ngồi cùng bàn vì hết ghế.

Tôi mặc kệ. Nhưng anh bắt chuyện. Tôi đồng ý là bạn anh không hề hững hờ cũng không hào hứng. Anh thường cười ranh mãnh, nụ cười đáng ghét....

Anh là sinh viên trọ học ở một căn gác, những lúc đến thăm anh, tôi thường nhảy chân sáo một hơi đến gác tư. Và chào anh theo kiểu duyệt binh rồi lục lọi lung tung căn gác ngổn ngang, bừa bộn sách vở. Lại nổi máu siêng dọn dẹp lại phòng, nhưng chỉ được vài nhát chổi là tôi vứt. Anh chỉ nhìn tôi cười ranh mãnh. Ở anh tôi thấy mình thiếu nhiều. Anh toàn có những gì tôi không có. Xuất hiện đúng lúc và rút lui đúng lúc. Đôi lúc tôi so sánh anh khắp khiêng với Rett Butler - Nhân vật trong "Cuốn theo chiều gió" và tôi là Scalet.

Tôi bắt đầu quan tâm đến anh, anh hay đến nhà tôi đột ngột làm tôi luôn bất ngờ. Tự nhiên réo điện thoại và hét "30 nhé nhóc", tôi áp máy và chờ. Chẳng thấy ma-cà-bông nào hết. Tức lộn ruột. Tôi viết một trăm lần tên anh trên giấy rồi gạch nham nhở cho bút gãy ngòi. Và vênh mặt đắc thắng. Vừa lúc đó giọng ông đưa thư ngoài cửa: "Hắt xì bùa ơi, cháu có thư". Ông vẫn gọi như vậy vì tôi thường ló cái đầu bù xù và hắt xì hơi liên tục. Vừa mở cửa: hát... xì... hắt... xì tôi tăm mặt mũi đến khi trận "hắt xì" vừa dứt thì trời đất ơi, nụ cười tinh quái làm tôi suýt ngất:

- Cháu có thư... hề hề...

Tôi phì cười hết giận, nụ cười làm tôi cười theo. Anh ranh mãnh dúi cho tôi mấy trái cóc. Tôi lập tức liền thoáng kể cho anh nghe hàng đồng chuyện "ngổ" lật vạt của tôi, anh cũng vậy (sao lúc đó "hiền từ" đến vậy?) kể cho tôi nghe về quê anh, má anh, loài hoa anh yêu thích. Tôi chưa bao giờ được nghe những chuyện như vậy. Lạ hoắc. Không hiểu sao một con ngốc luôn mâu thuẫn chính mình, không bao

giờ khóc trước mặt người khác kể cả khi bà mất.... Không phải vì tôi không thương họ. Nhưng tôi không khóc được. Dù là giọt nước mắt giả dối. Vậy mà trước anh tôi khóc ngon lành. Tôi bỗng thèm khát một vòng tay ôm ấp, một bữa cơm bên bếp lửa, một bữa mưa mẹ ngồi vá quần áo. Không, không bao giờ, chưa bao giờ được như anh. Anh hạnh phúc hơn tôi nhiều dù chỉ còn có mẹ. Còn tôi.... Bố mẹ tôi chưa bao giờ hiểu đứa con họ thương yêu. Anh biết, nên mỗi lần từ quê đến, anh thường mang theo chùm hoa xoan tím., những lá mít chỉ còn cái hình gân. Tôi có một bộ sưu tập hoa lá từ anh tặng. Anh không đến đã một tuần. Tôi và anh giận nhau. Đúng hơn là tôi, tôi gây sự trước. Nhưng tôi không thèm làm lành trước. Tôi thừa biết anh không giận lâu. Và một tuần... hai tuần....Ba tuần....

Tôi nhớ anh kinh khủng, từ khi biết anh, tôi mới nhận thấy mình cô độc và thèm khát tình cảm. Anh đã biến tôi thành cô bé vui tươi, anh đem đến cho tôi, những gì tôi không có, bù đắp cho tôi những gì tôi còn thiếu.... Tôi chưa bao giờ nghĩ là mình cần có anh vì tôi bướng bỉnh, nhưng vâng anh tôi đã phải thú nhận trước mình về điều đó. Tôi run run mở nhật ký. Từng ngày, từng ngày, hỏi tôi quen anh đến giờ. Từ sổ rơi ra bao nhiêu là hoa xoan. Một bông hoa xoan rơi....Hai bông....

Màu tím nhạt chưa không như mơ hồ, như phảng phất, vừa ngỡ ngàng vừa mông lung khó tả. Vừa hăng hắc và dịu dịu đầy quyến rũ. Anh mất. Viêm phổi. Tin này làm tôi hụt hẫng, chơi vơi như đi trong bóng bệnh sương khói. Tôi như điên dại lao đến căn nhà anh. Tra chìa khoá mà anh nhờ tôi giữ phòng khi mất khoá. ổng khoá "tách" khô khốc. Căn phòng trống rỗng, đầy bụi và mạng nhện vì thiếu anh. Quơ vài nhát chổi không đủ sức gọi lại kỷ niệm.... Ngồi thụp xuống

tôi khóc như mưa. Kỷ niệm dội về nhạt nhoà, nhạt nhoà.... Một cơn gió lạnh tràn qua cửa sổ lật tung từng trang sách. Tôi lao ra khỏi phòng. Tôi sợ chính căn phòng mà hồi xưa ấm áp bừa bộn vì có anh. Tôi về quê anh, lang thang qua những con đường đầy hoa xoan nở... Màu hoa tím cuối mùa xơ xác, nhợt nhạt. Tôi thấy anh lẫn trong màu hoa ấy và anh lại cười ranh mãnh:

- Hết giận chưa nhóc.... hề... hề....

Tôi đâm anh thùm thụp, nhưng sống lại thì cả anh và màu hoa tan biến. Chỉ còn những cánh nhợt nhạt, tan tác cuối mùa bay bay trong gió vi vu. Rồi tôi lại thấy anh, lại lẫn nhạt nhoà trong màu hoa. ảo giác nhẩn tâm định đánh lừa tôi lần nữa. Nhưng không, dù đau khổ nhưng tôi biết anh không còn nữa. Không còn nụ cười "hề hề" và bộ mặt ranh mãnh. Nhưng tôi không khóc nữa, nước mắt sẽ làm tôi yếu đuối. Tôi cũng không buồn. Mà im lặng nhớ về anh. Nhớ về những cánh xoan tím lốm đốm và cái mùi vừa dịu vừa hăng hắc quyến rũ ấy. Và còn mãi trong tôi nhạt nhoà những cánh tím cuối mùa... là tả giữa màu hoa ấy là anh: ranh mãnh của thời nhớ và yêu.

Hoa Sao

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003